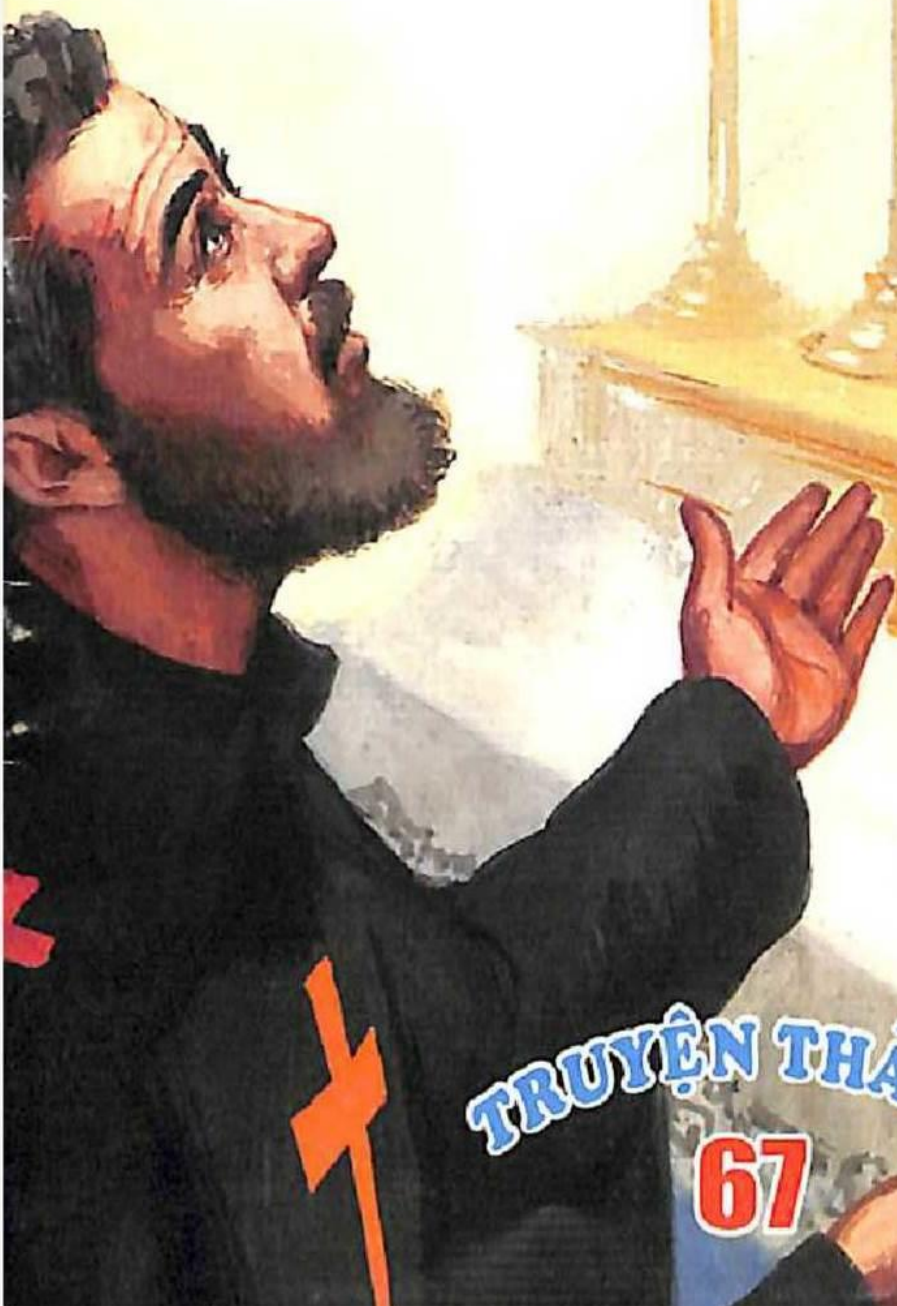

Thánh **CAMILLO**

Người hùng của Đức Ái

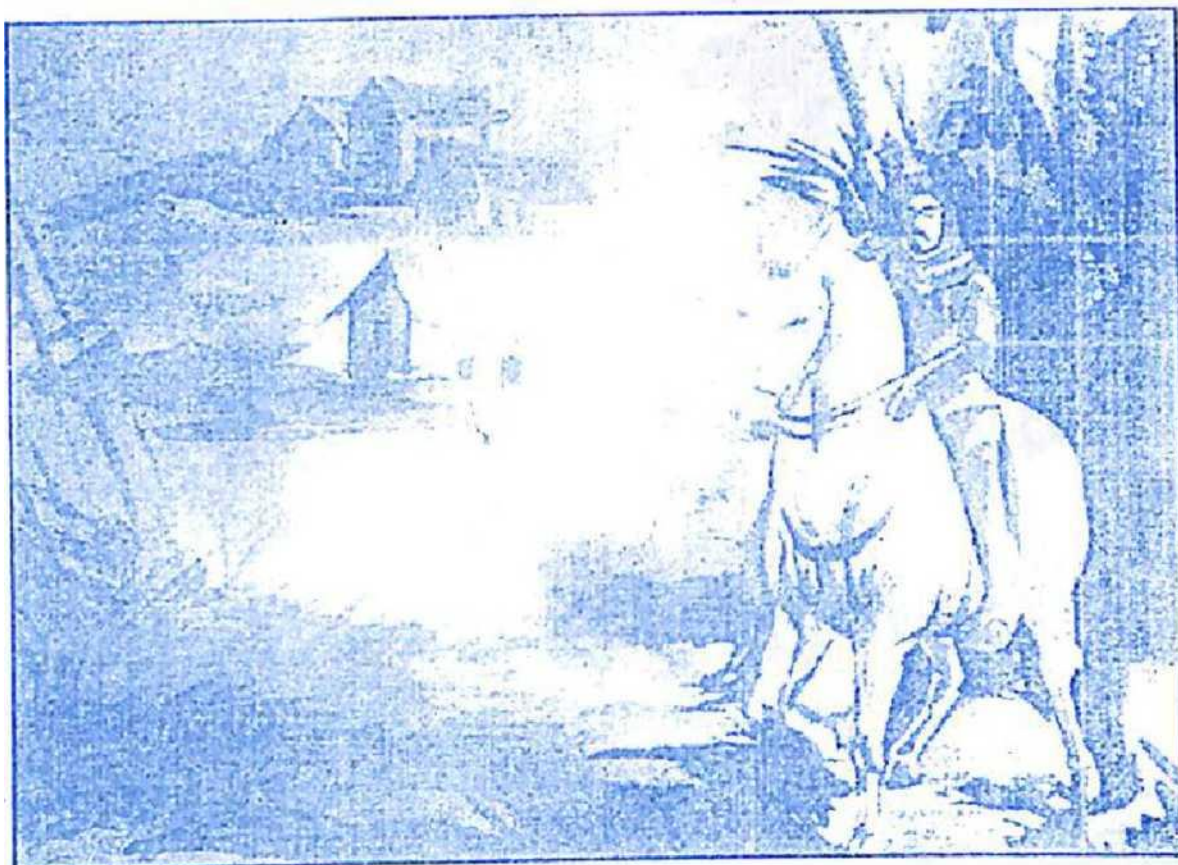
TRUYỆN THÁNH

67

THƯ VIỆN ĐIỆN TỬ

CÔNG GIÁO VIỆT NAM

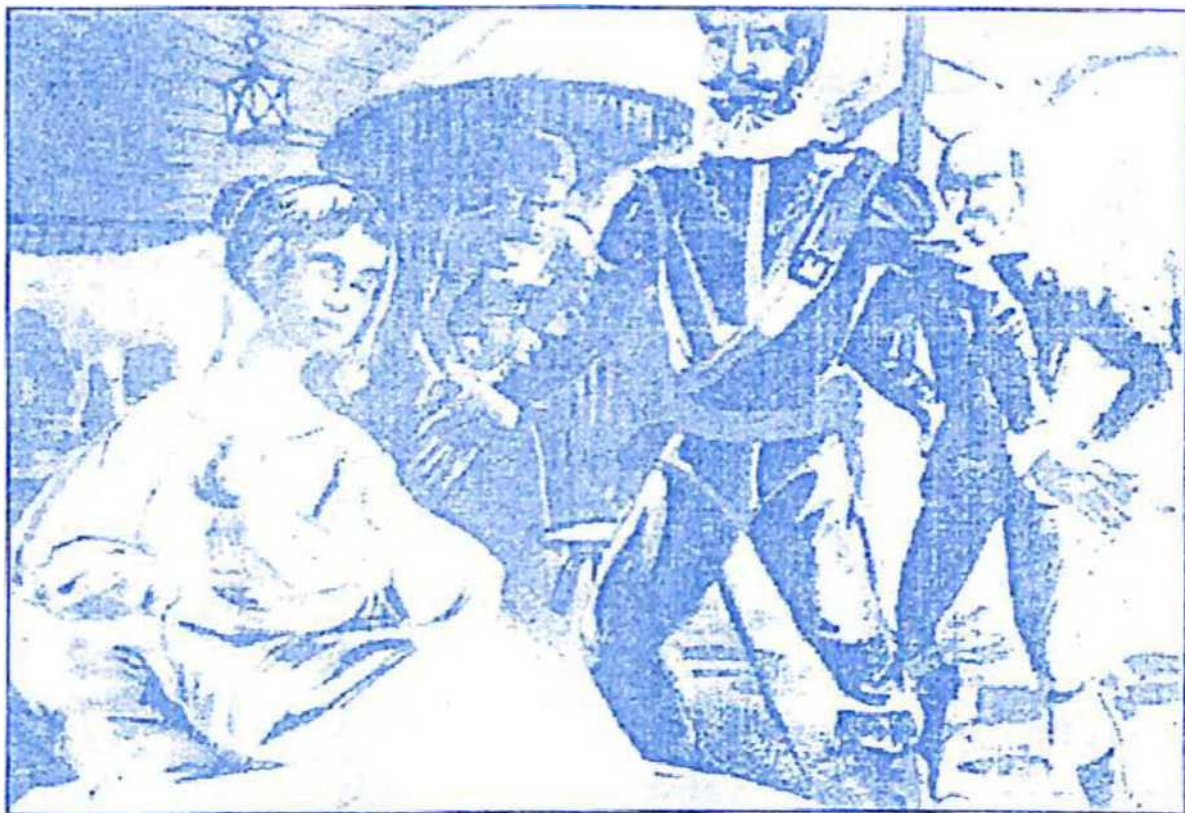
1. Năm 1527, khi Mạc Đăng Dung thoái vị, ông Nguyễn Hoàng bỏ nghề tướng sĩ, rời kinh đô lên Đại Đồng, Tuyên Quang. Được nhóm chống nhà Mạc mời ra công tác, ông không chấp nhận, nên vào rừng ở ẩn, vui thú cùng trăng gió và viết văn.

Cũng năm 1527, vị tướng sĩ tên là Giovanni, thân sinh của Camillo với cương vị đại úy mang về những chiến công oanh liệt. Thời đó, có cuộc chiến của Giáo Hoàng Phaolô IV với Philip II của Tây Ban Nha. Ông chỉ huy lực quân để tấn công Ostia ngoài Rôma. Tiếp đó, ông về quê, cưới Camilla, sinh được một người con, nhưng bé mất sớm.

2. Ông Giovanni tiếp tục đời sống quân ngũ, đang khi ở nhà, vợ sống trong cảnh cô đơn, 60 tuổi mà không con. Bà tha thiết xin Chúa cho mình được sinh con. Chị em bạn thường diễu cợt cách thánh thiện, gọi bà là Isave vì không con tới già.

Thế rồi, Chúa thương phận tứ nữ, cho bà mang thai. Mấy ngày trước khi sinh, bà mơ thấy mình cho ra đời một đứa trẻ không lồ, cầm cờ dẫn đạo quân Hồng Thập Tự đi khắp đó đây. Bà hoảng sợ vì nghĩ rằng con mình sau này sẽ là tướng cướp.

3. Ngày 25-5-1550, giáo dân tung bùng rước kiệu mừng kính thánh Urbano Giáo Hoàng tử đạo, bỏ mạng giáo xứ. Bà Camilla tham dự thánh lễ cách sốt sắng, bỗng dưng đau bụng khủng khiếp. Tiếng kêu la làm cả nhà thờ sùng sốt và mấy cô em vội dẫn về.

Tới nhà, cơn đau cứ tiếp diễn. Bà lên giường nằm không được nên chạy như điên khắp nhà. Nhào vô chuồng ngựa quằn quại bên đống cỏ khô, ẩm dơ bẩn và hôi thúi. Bà sinh đứa trẻ rất kháu khỉnh khoẻ mạnh.

4. Vui mừng khôn tả, bà nhận tin cho chồng về. Ông Giovanni đang vui đời lính, nghe vợ sinh con liền xin phép về vài tuần, Trong những ngày nghỉ, ông dàn xếp cho vợ vài điều như rửa tội cho bé và đặt tên cho nó là Camillo. Họ trao đổi với nhau về cách chăm sóc và dạy dỗ cho bé nên thánh thiện.

Ước gì những cặp vợ chồng giáo dân Việt Nam cũng có một môi quan tâm tốt đẹp như thế. Đức Piô XII coi gia đình là tiền chủng viện, nơi vun trồng ơn gọi nên thánh của trẻ em.

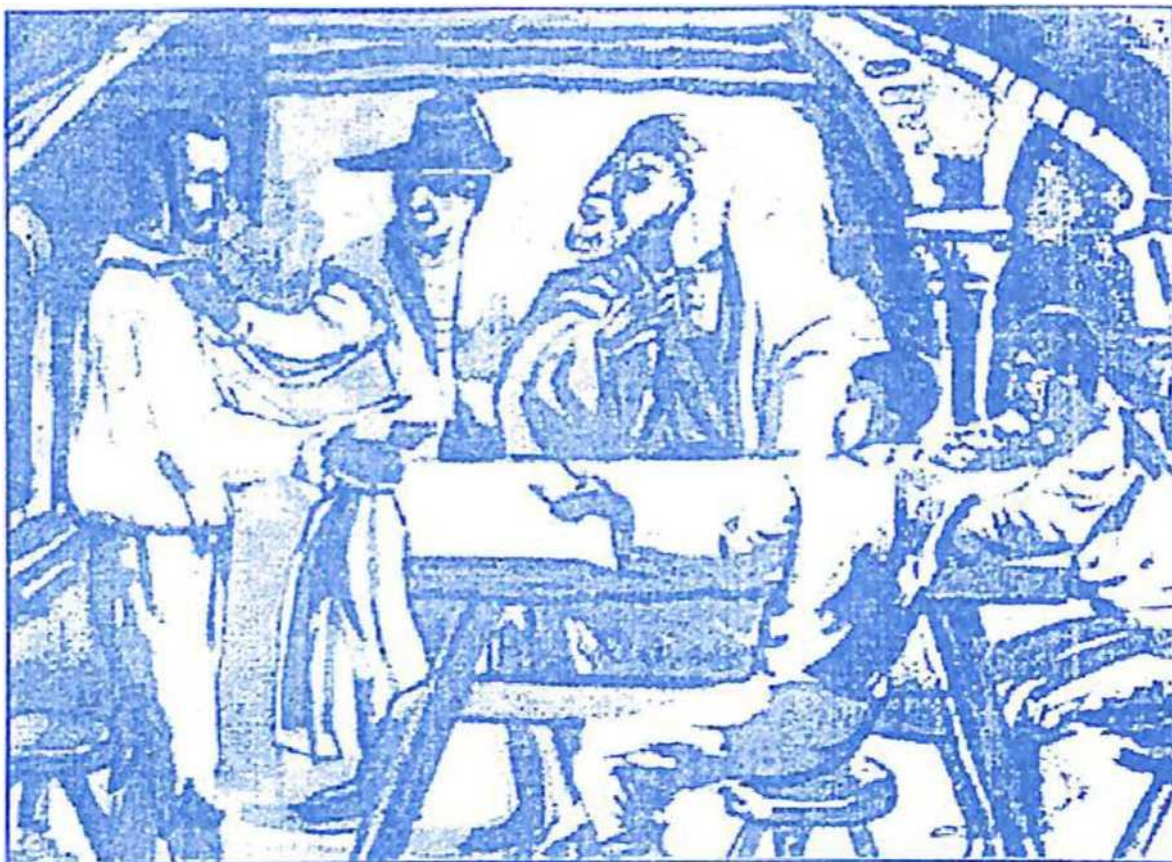
5. Vì cuộc chiến chưa chấm dứt. Sau những ngày nghỉ phép, ông Giovanni trở lại quân ngũ. Ông là một dũng sĩ đầy nhiệt huyết, sống tốt đạo đẹp đời. Ông không quên bổn phận đạo đức hàng ngày như đọc kinh sáng tối, cầu nguyện cho vợ con.

Đứa trẻ lớn lên khoẻ mạnh và lanh lợi hơn mọi trẻ cùng tuổi và quậy phá như giặc. Bà mẹ không còn cách nào theo dõi con như chồng yêu cầu. Vì quá lo cho chồng con, bà lâm bệnh và chết cách đột ngột.

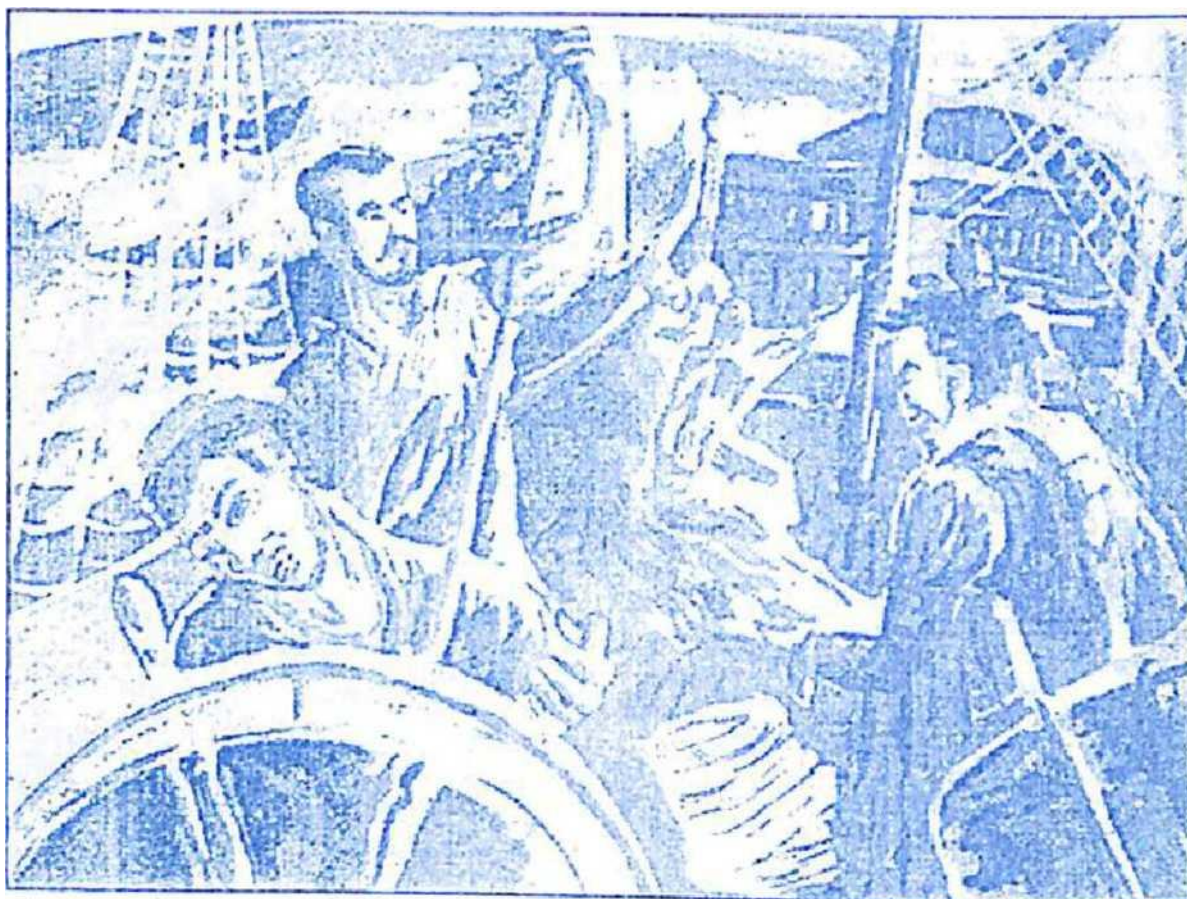
6. Tại chiến trường, Đại úy Giovanni bách chiến bách thắng. Quân Hồi Giáo vẫn quấy rối, chúng dự tính thanh toán toàn lãnh thổ Công Giáo tại trời Âu. Nơi nào có dũng sĩ Giovanni, nơi đó Giáo Hội thắng trận vì đức tin ông thật mãnh liệt.

Đang khi bố phải xông pha nơi chiến trường thì Camillo ở nhà được các chú dì cho vào trường học. Thời gian của thiếu nhi không lờ 13 tuổi quả là uổng phí vì ham chơi quá đáng, nhất là bài bạc.

7. Dù ông Giovanni viết thư, tha thiết khuyên răn, Camillo vẫn thói nào tật nấy. Chú dì cậu mợ chịu thua trước tính tình quá ngang bướng và hoang phí của đứa cháu.

Hằng ngày, nó chỉ biết ăn chơi và bài bạc. Bao nhiêu tiền bố gửi về, nó nướng cho lũ thanh niên trong các tửu quán và sòng bạc. Nó không giỏi mà rất ham chơi, do đó các bạn thanh niên cùng khu phố thích lợi dụng.

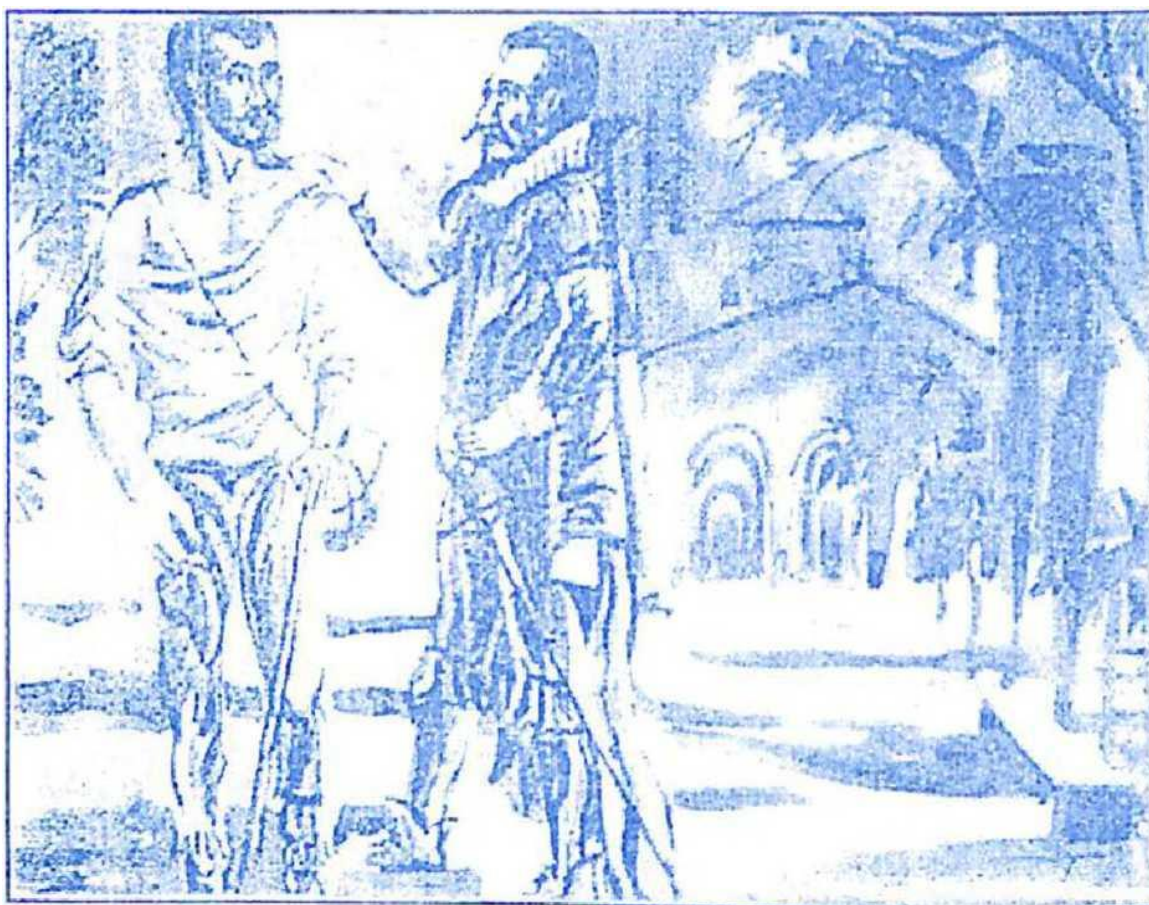
8. Nghe báo cáo về đời sống ngang ngược của con mình, ông Giovanni nghỉ phép mấy tuần. Camillo lúc đó 19 tuổi. Ông dàn xếp để cậu con trai cùng của mình vào lính hầu học biết lẽ lối kỷ cương nhằm trở nên công dân liêm chính và người Công Giáo thánh thiện.

Thế là nhờ sự can thiệp của thân sinh, Camillo đăng ký nghĩa vụ và gia nhập lữ đoàn thủy quân hoàng gia.

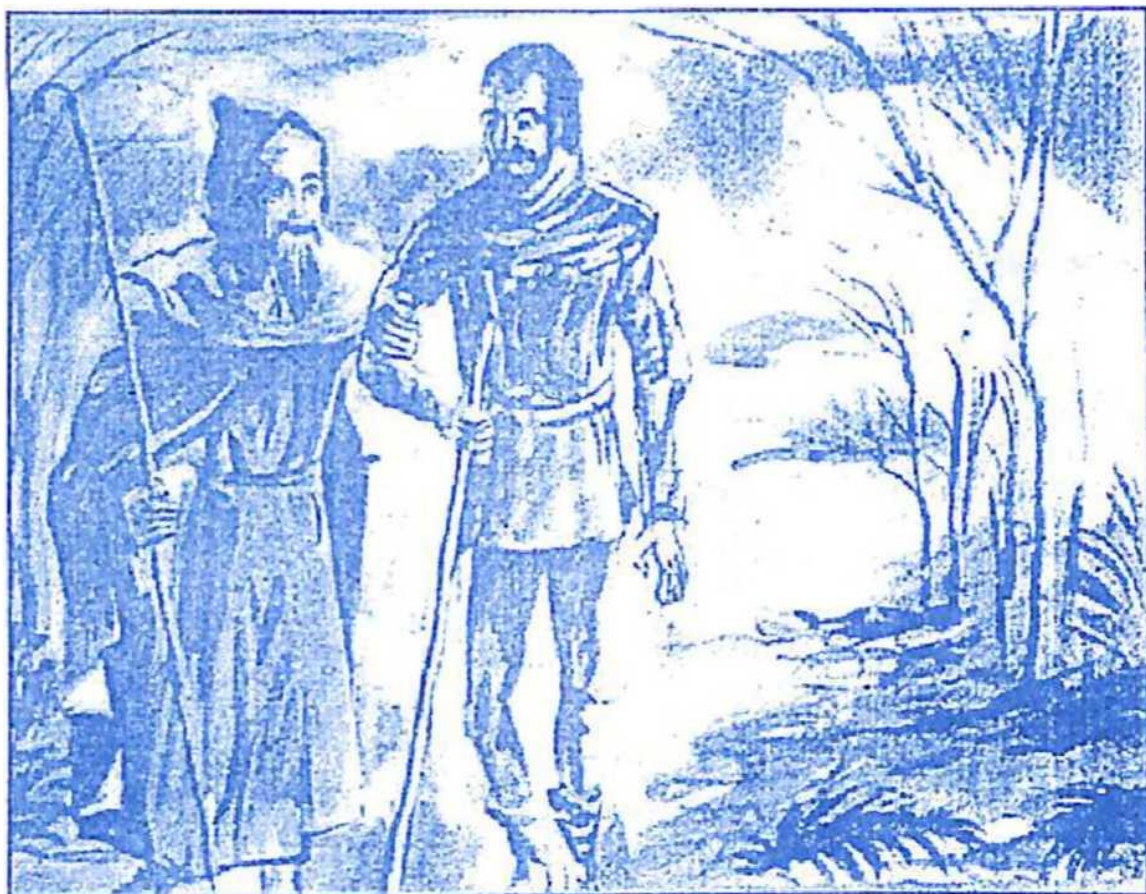
9. Vì quen với đời quân nhân nghiêm túc, ông Giovanni khuyên con mình sống kỷ cương, Camillo vâng vâng dạ dạ rồi vẫn chứng nào tật nấy. Cậu vào những tửu quán, ăn chơi phung phí. Bọn lính mới tò te cũng thừa cơ lạm dụng túi tiền của cậu.

Nhiều lúc cậu bực mình muốn bỏ nơi ăn nhậu để về nhà, nhưng lũ thanh niên quậy phá níu kéo làm cậu không thể về được. Cứ thế, cậu buông xuôi theo sở thích trong đời lính.

10. Cờ bạc là bác thẳng bản, bán quần bán áo, ở trần tô hô. Ca dao Việt Nam để lại cho chúng ta kinh nghiệm thực tế của kẻ ham chơi cờ bạc.

Camillo biết rõ khả năng cờ bạc kém cỏi của mình nhưng vì ham chơi nên không thể bỏ được. Sau khi bố qua đời, chàng buông thả hơn nữa. Có những lúc chàng chán ngán những nếp sống ấy, bị bè bạn xấu rủ rê nên lại sa tròng. Có nhiều lúc chàng bán tất cả quân trang và vũ khí để tiêu xài, nên bị chỉ huy trừng phạt.

11. Có lẽ bị hơi lạnh bởi thi thể của bố mà vết nứt trên mắt cá chân của chàng bị làm độc khiến cậu suốt đời phải đau đớn, Nhân dịp nghỉ phép, Camillo thấy hai thầy tu thánh thiện đi trên đường, nghĩ lại về đời sống càn dỡ của mình, quyết định hoán cải và đi tu. Angặp ông cậu ruột là gác công bảy giờ, xin giúp cho được vào trong dòng.

Ông thầy không thuận cho cháu tu, ông khuyên cháu tìm đường lối khác. Đời tu không phải là lối sống theo hứng thú. Và lại tính ngang bướng và sống buông thả vốn có là dấu chỉ cháu không thể tu được.

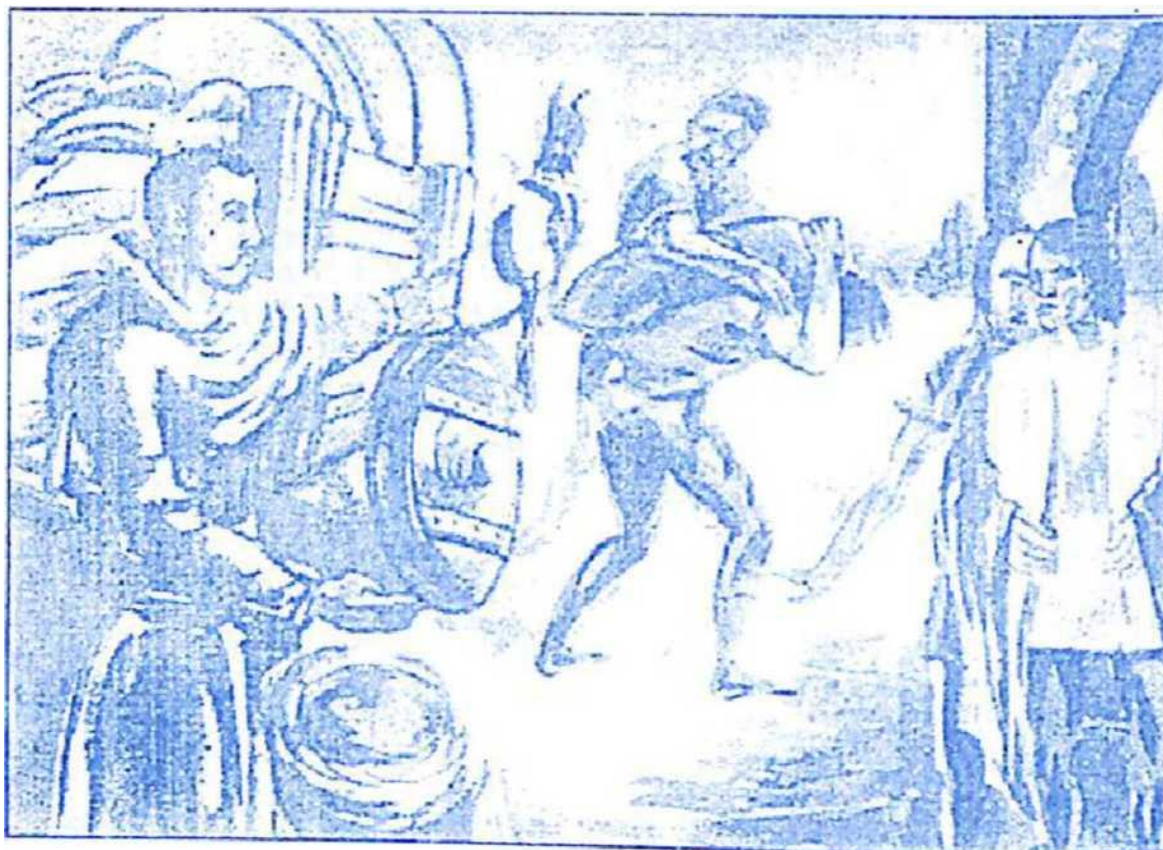
12. Chán nản trước sự từ chối của cậu mình, Camillo suy nghĩ nhiều lắm. Anh đi Rôma chữa vết thương làm độc nơi chân. Vết thương đó làm cho anh sốt nhiều phen khiến cơ thể khổng lồ của anh teo đi và rất đuối sức.

Tưởng rằng bệnh viện nổi tiếng ở Rôma có thể giải phẫu và chữa vết thương mau lành, ai ngờ người ta cứ bỏ qua. Bực mình vì thái độ chăm sóc của các bác sĩ và y tá, Camillo nổi nóng, la mắng và đánh các nhân viên bệnh viện. Thấy cỡ bài ngay đầu giường, máu mê nổi lên cậu rủ bệnh nhân chơi và chủ nhiệm đuổi ra khỏi bệnh viện.

13. Buồn tình, Camillo bỏ Roma, xuống Venêzia đêgia nhập hải quân. Trong những cuộc điều binh biểu dương lực lượng chống lại quân Hồi Giáo, Camillo cao hơn tất cả một cái đầu. Anh nghênh ngang giữa đoàn quân xung phong giữ gìn bờ cõi .

Đời lính đẩy anh vào thói xấu xưa kia, cho dù anh ý thức rất nhiều về đời sống ngang ngược vô độ của mình, vết thương vẫn còn làm độc nơi chân. Anh không quan tâm đến nó. Năm 1571, anh gần chết vì một cơn sốt do ung nhọt gây ra.

14. Thoát chết từ bệnh tật, Camillo vẫn dọc

ngang tuần Tiều trên những hải phận nguy hiểm. Đoàn hải quân Tuần tra các ngõ chót của hải phận. Giông tố nhiều phen đã hất tung cả thuyền, gãy cột buồm và anh thấy chèo chống cũng vô ích.

Camillo khẩn hứa với Chúa sẽ tu chính cuộc đời mình nếu như Chúa ban cho thoát nạn. Thế rồi anh xin miễn lính để về quê chí thú làm ăn. Camillo xin vào phục vụ cho một tu viện trong công trình xây cất và rồi lại được gợi ý vào tu dòng Phan Sinh.

15. Trong dòng, anh được mọi người quý mến, nhưng vết thương nơi chân làm độc khiến cha tập sự khuyên anh phải đi chữa cho dứt. Trong thời gian chữa trị, ung nhọt không thể nào khỏi được, anh tình nguyện phục vụ cho bệnh viện và rồi được tin nhiệm làm kiểm soát viên phân phối thực phẩm trong nhà thương.

Uy tín ngày một cao, anh bị các đồng nghiệp ganh ghét và bỏ vạ cáo gian. Thật phức tạp, khó xử trước những kiểu lừa dối và uy hiếp bệnh nhân. Anh thương bệnh nhân vô cùng nên tự đứng ra chăm sóc cho bệnh nhân một cách chu đáo hơn.

16. Đứng trước những bất công và cách xử sự tàn nhẫn của các y tá và bác sĩ đối với bệnh nhân, Camillo không chịu được, có lúc anh đánh vài nhân viên vì họ lên đời bột mì hư cho bệnh nhân.

Camillo cứ mỗi ngày thêm nhiều khó khăn. Mọi chê trách, bỏ vạ cáo gian khiến cho vị Hồng Y giám đốc cũng nghi ngờ. Thánh Philip Nêri quả anh là kẻ hám quyền... anh quá buồn định tâm bỏ đi. Đêm hôm ấy, Chúa hiện ra trên Thập Giá, nói với anh; “Hãy yên tâm, cứ làm. Đây là việc của Ta chứ không phải của riêng con”.

17. Được Chúa Giêsu khích lệ, Camillo quy tụ anh em bạn cùng nhau phục vụ Chúa trong những bệnh nhân. Tất cả có 5 anh em bạn. Trước những khó khăn phải đương đầu với hàng giáo sĩ, Camillo bàn với các bạn, và anh Phanxicô góp ý là nên xin lập dòng giáo sĩ. Cha Phanxicô Tarugi bảo lãnh và thúc Camillo học mau lẹ để có thể thụ phong linh mục.

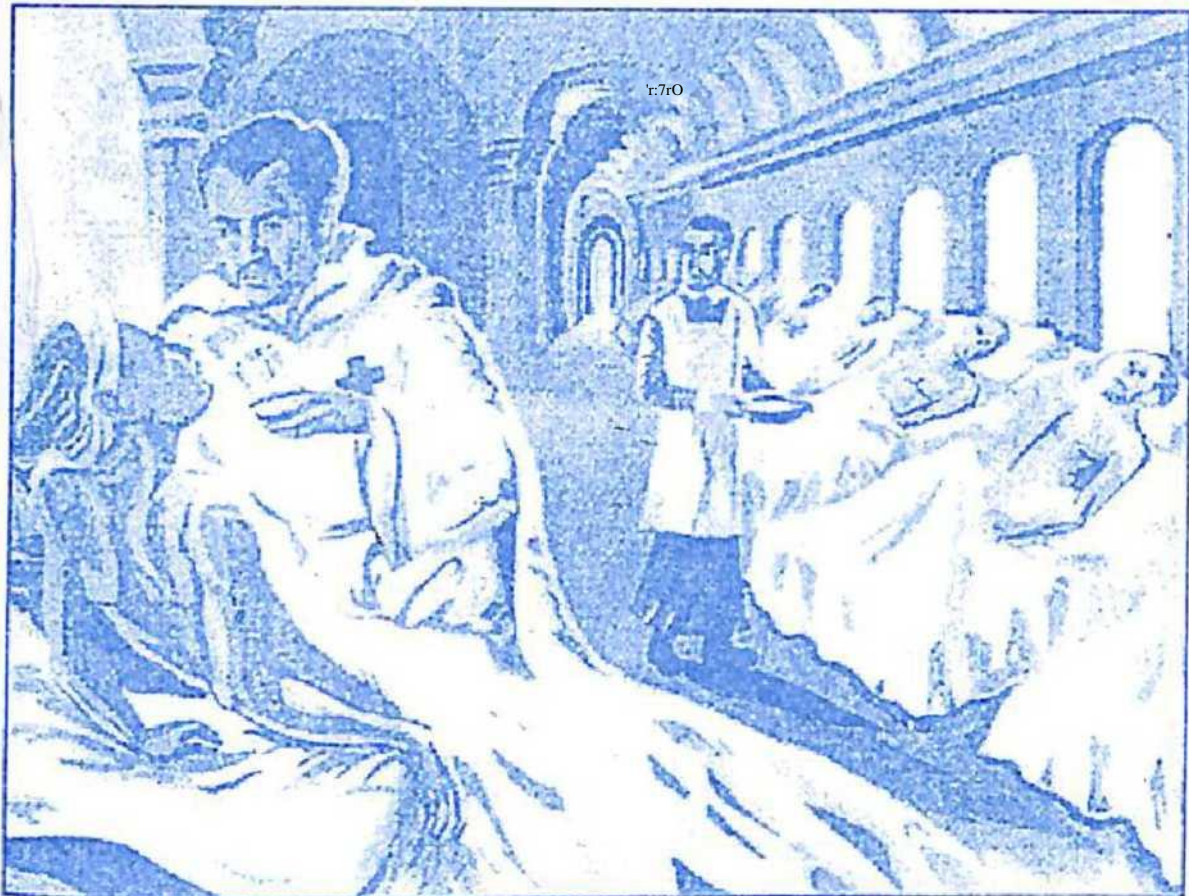
Rốt cuộc, nhờ ơn Chúa giúp, thầy Camillo thụ phong linh mục vào ngày lễ Chúa Thánh Thần hiện xuống và vị tân linh mục cử hành lễ mở tay vào ngày 10 tháng 6 năm 1584.

18, Một thời gian ngắn sau đó, cha Camillo cùng với các bạn rời khỏi bệnh viện thánh Giacôbê, tới nơi thường trú khác để tu chỉnh cuộc sống cho phù hợp với sứ mạng Chúa trao phó.

Ngày lễ sinh nhật Đức Mẹ, mấy anh em cùng nhau cầu nguyện và cử hành lễ mặc tu phục. Họ mang áo dờng như những tu sĩ thời đó, đeo Thánh Giá đỏ trên ngực và khoác thêm chiếc áo choàng.

Thánh Giá đỏ biểu trưng cho tinh thần hy sinh vì phần rỗi bệnh nhân. Áo choàng đen nhắc cho tu sĩ phải chết cho trần thế.

19. Năm 1595, theo lời mời gọi của Đức Thánh Cha Clemente VIII, cha Camillo gọi 8 anh em dòng sang Hungari để phục vụ các bệnh nhân. Nhất là những thương binh trong các quân y viện.

Cha khuyên các anh em tránh những tranh cãi với bè rối và tìm cách chu toàn bổn phận phục vụ bệnh nhân. Điều quan trọng nhất là nêu gương nhân đức cho những người xung quanh.

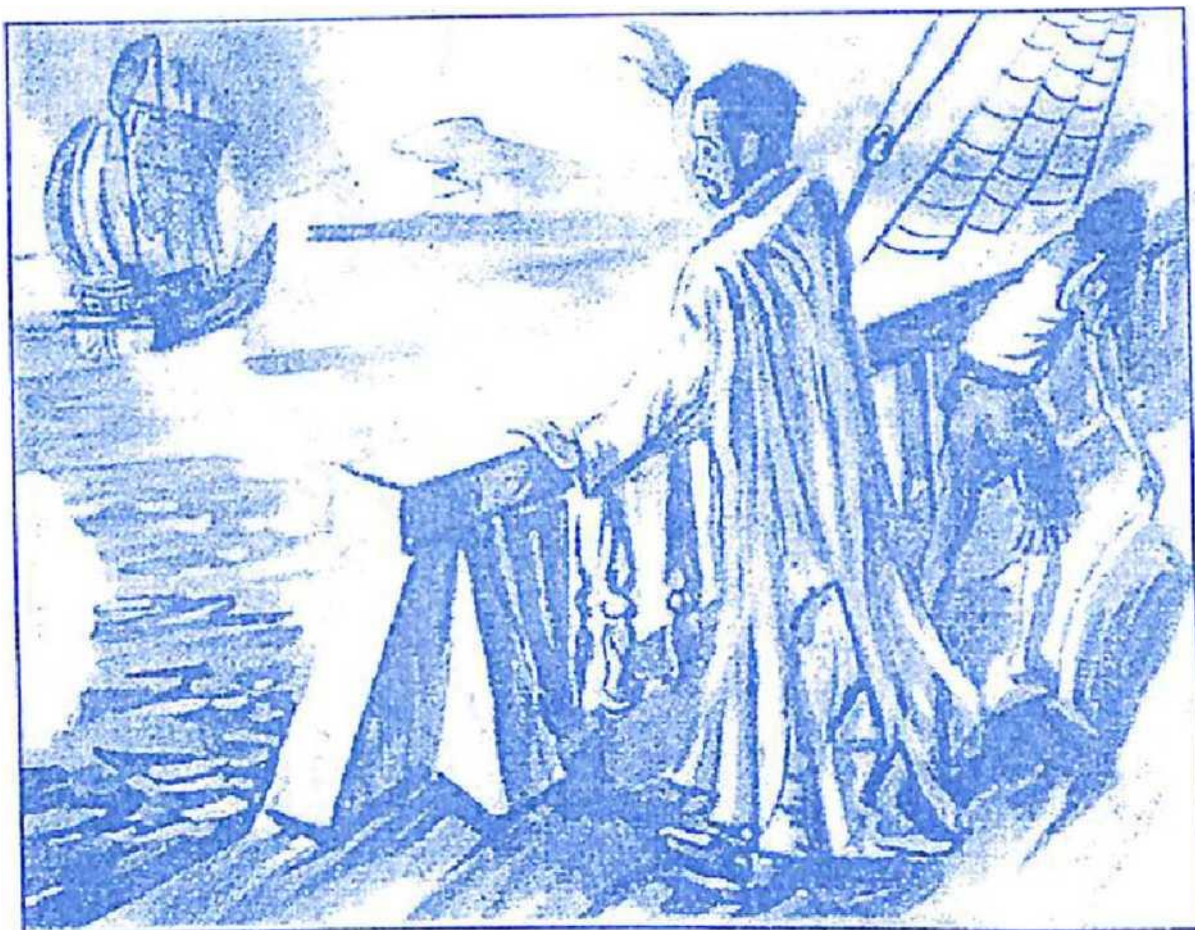
20. Nhờ ơn Chúa giúp, hội dòng mới lập phát triển mau lẹ. Chỉ trong khoảng 10 năm, dòng đã có mặt trên nhiều quốc gia và nhiều tỉnh trong nước. Ý Cha Camillo tha thiết thăm viếng từng cộng đoàn và ngài không ngần ngại cưỡi ngựa đi thăm họ, bất chấp sự mệt mỏi.

Có lần ngài té ngựa gãy xương sống và bể sọ. Nhờ Thiên Thần hiện ra trợ giúp, cha thoát khỏi mọi nguy hiểm. Cha Camillo yêu mến bệnh nhân hơn người mẹ yêu thương con mình. Vì thế dù gặp muôn khó khăn, ngài vẫn không ngừng thăm viếng họ.

21.Tháng 5 năm 1600, nạn dịch hạch tàn phá toàn dân thành Nola. Phó vương Napoli kêu xin vị sáng lập dòng gửi thêm các tá viên tới để chăm sóc những nạn nhân dịch hạch. Cha Camillo lập tức sai 7 linh mục tới phục vụ tại đó.

Các vị linh mục cử hành lễ cho người khỏe, rửa tội cho trẻ em hấp hối, và ban các bí tích Thánh thể để họ được ăn mày chết lành. Trong khi phục vụ các nạn nhân dịch hạch, 5 linh mục nhiễm bệnh và qua đời. Đây là thử thách lớn lao nhất trong nhà dòng từ khi mới thành lập cho tới giờ.

22.Trên đường biển tới Napoli để kinh lý các tu viện của dòng,Cha Camillo gặp một nhóm người sống buông thả về đời luân lý.Đối với cha Camillo, kể từ khi ăn năn trở lại, ngài coi tội lỗi là kẻ thù số một. Ngài không dám cố tình phạm một lỗi nhỏ mất lòng Chúa.Nay thấy nam nữ phạm tội công khai, ngài quở trách và xin họ ăn năn trở lại. Họ không nghe.

Ngài tiên báo họ sẽ bị Chúa phạt. Quả thật, khoảng vài tháng sau, cả tổ chức tội lỗi ấy bị bắt giam, Chỉ có một người hoán cải được Chúa thương che chở về báo cho ngài biết.

23. Năm 1607, cha Camillo mở nhà tại nhiều thành phố khác nhau. Dòng mới lập gặp mấy khó khăn sau:

-Nhân lực còn thiếu thốn, không đủ để đáp ứng nhu cầu của dân chúng.,

-Nhiều người ích kỷ xua đuổi các tu sĩ đi nơi khác nên các ngài phải chuyển chỗ liên tục.

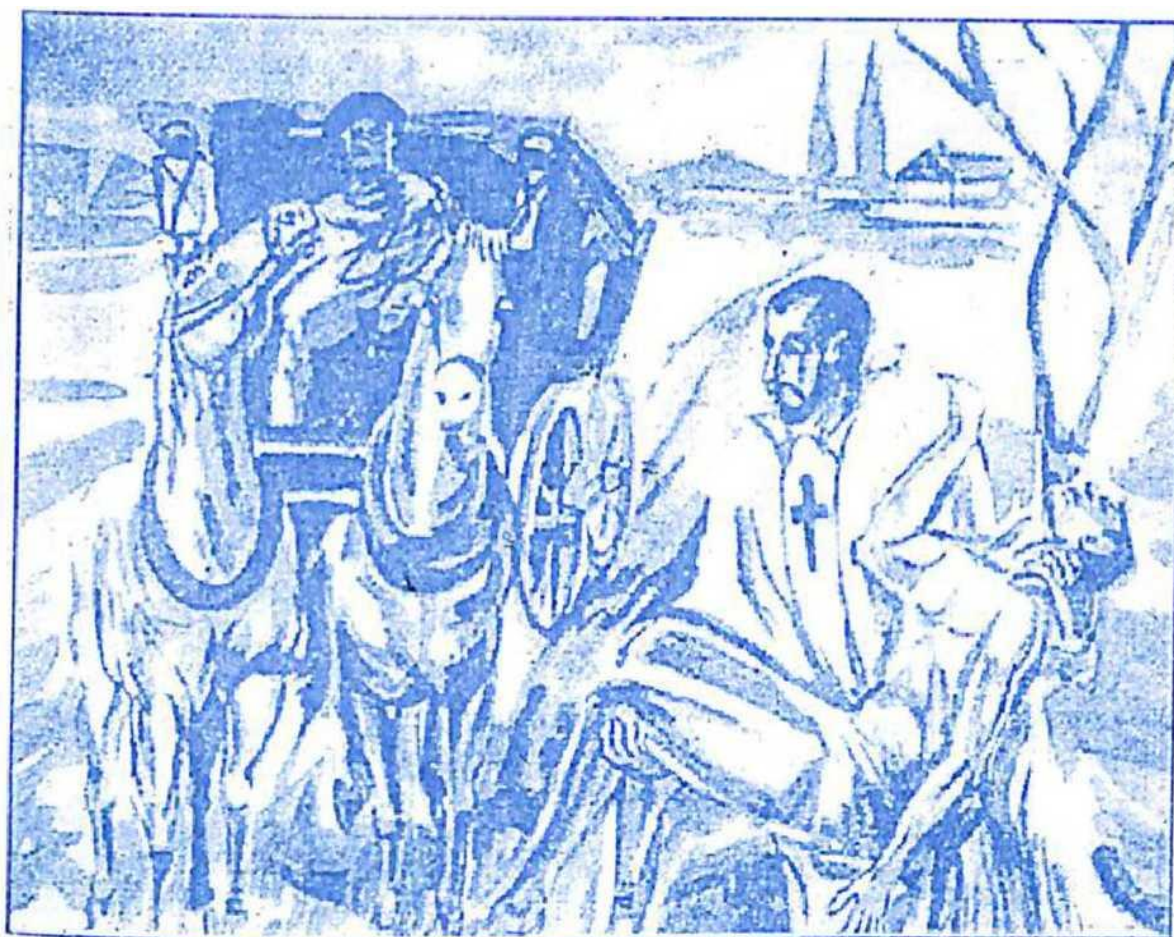
-Nhiều tu sĩ hăng say quá nên bị lây nhiễm bệnh và chết sớm.

-Vì không đủ tài chánh để chi cho các công nhân viên phục vụ nên nhà dòng nợ quá nhiều.

24. Trong một dịp đi kinh lý nhà, trên đường, cha Camillo gặp một thanh niên cù hủi nằm vất vưởng mà không ai chăm sóc. Ngài cúi mình xuống hôn những vết thương hôi thúi của anh ta và âu yếm nâng anh ta lên vai đưa về. Cô gái quét đường nhìn thấy cảnh đó, cảm động chảy cả nước mắt: .

Quả thực, không có người mẹ nào thương con dạt dào như cha Camillo thương mến bệnh nhân. Đối với ngài, bệnh nhân là Chúa Giêsu. Vì thế, ngài thờ lạy Chúa mỗi khi chăm sóc cho bệnh nhân.

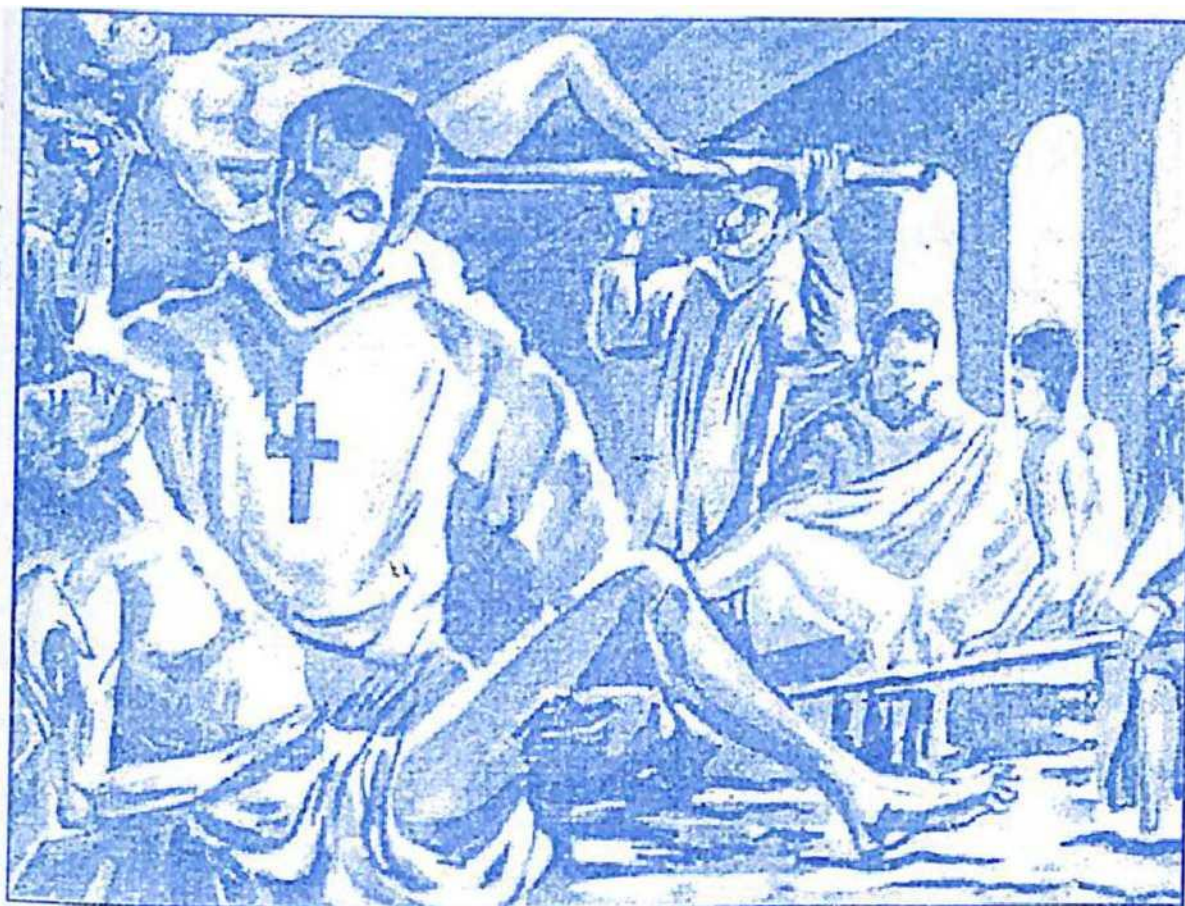
25. Lần khác, ngài đang đi chung cỗ xe với nhà quý tộc. Khi nhìn thấy trên vệ đường có một người nằm chờ chết, ngài nhảy xuống xe, bồng ẵm bệnh nhân lên xe, Người quý tộc rùng mình khiếp sợ khi thấy cơ thể bệnh nhân hôi thúi ghê lở.

Thế mà cha Camillo không ngần ngại đưa về nhà, tận tình chăm sóc, băng bó vết thương, nhưng có ngờ đâu người đó chính là Chúa a Giêsu. Chúa đã hiện ra dưới hình dạng bệnh nhân để nhắc cho vị thánh lời nói xưa: Ta đói các ngươi đã cho ăn...Ta bệnh tật các ngươi đã chăm sóc”.

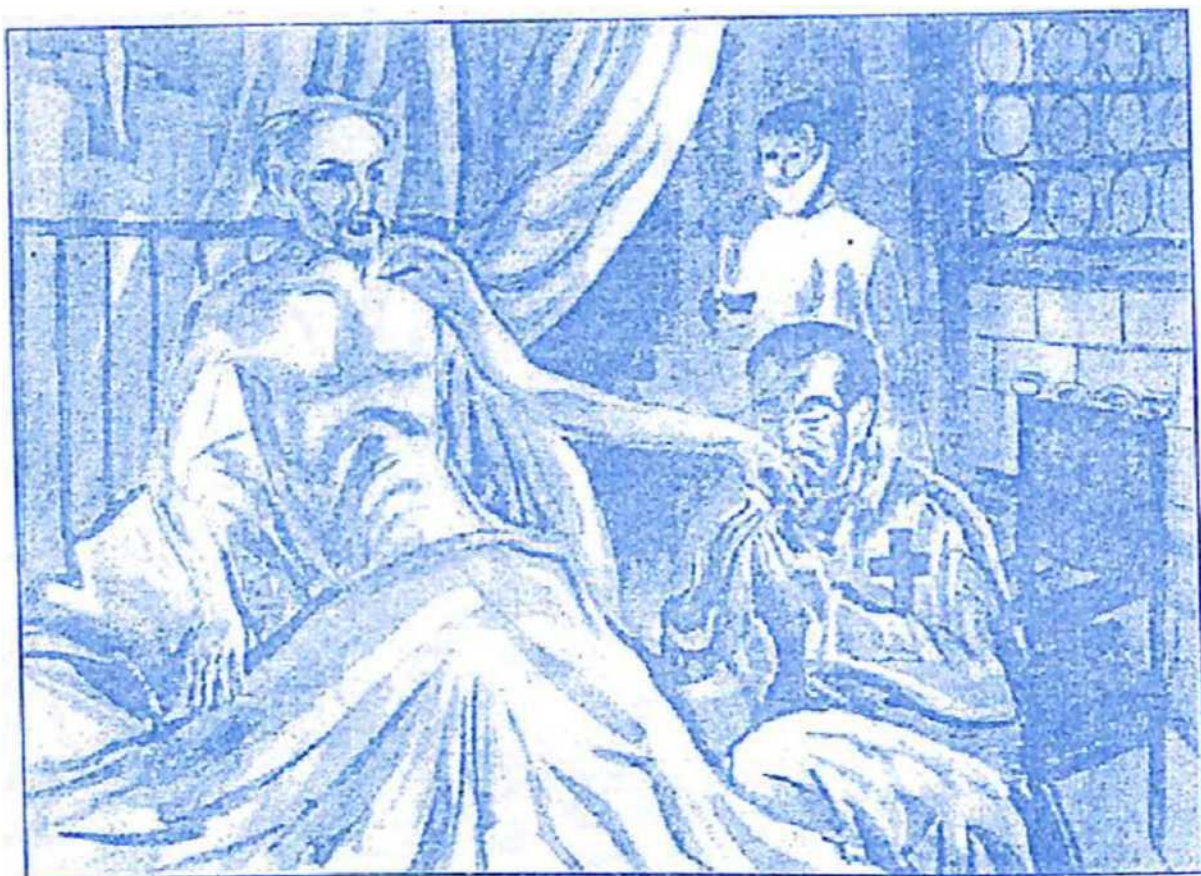
26. Con người dù thiện chí đến đâu cũng có hạn. Thấy mình đã già, cha Camillo nghĩ ngay đến việc chuyển giao quyền quản trị nhà dòng cho những người trẻ tuổi. Tinh thần trách nhiệm buộc ngài phải làm thế, chưa nói đến vấn đề khiêm nhường.

Dù bàn với anh em trong dòng, với các bạn bè thông thái, với Đức Hồng Y bảo trợ dòng.. ai cũng khuyên ngài tại chức để củng cố dòng mới lập. Ngài quỳ trước Đức Hồng Y bảo trợ và nài xin cho được thôi chức tổng quyền. Với sự ưng thuận của Đức Thánh Cha, vị Hồng Y cho phép bầu tổng quyền mới.

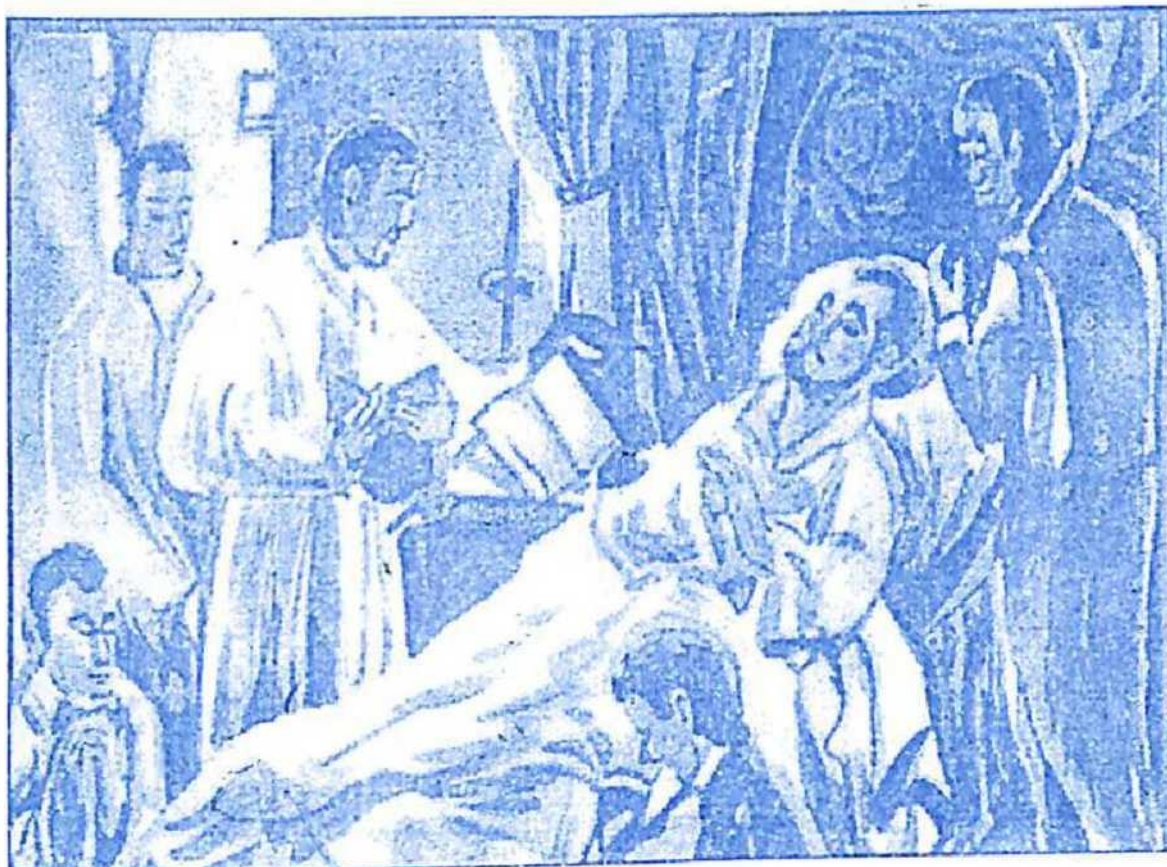
27. Sau mãn nhiệm, cha Camillo về tu viện hưu dưỡng. Ngài tha thiết chăm sóc bệnh nhân hơn trước. Ngài sống giữa họ với nụ cười tươi. Các bệnh tật riêng của ngài không là vấn đề phải lo nữa. Dường như ngài hồi hả làm việc cho bệnh nhân vì biết rằng lên thiên đàng không còn bệnh nhân để chăm sóc nữa.

Mỗi lần ngài có dịp đi tới bệnh viện là ngài phóng như tên bay. Các anh em không theo kịp. Ngài nói với một tu sĩ trẻ: “các thầy hã y cố gắng nhanh tay nhanh chân lên”

28. Cha Camillo không sợ lây nhiễm. Ngài coi bệnh nhân là Chúa mình, nên mỗi lần có dịp phục vụ họ ngài quỳ hôn tay và thờ kính Chúa nơi họ trước. Đối với ngài, bệnh nhân đáng trọng kính vì Chúa Giêsu hiện diện nơi họ.

Ngày mai đứng trước toà phán xét, Chúa không hỏi bằng cấp chuyên môn mà Ngài chỉ hỏi xem chúng ta đã phục vụ những người đau khổ chưa: “Ta đói, các người đã cho ăn, Ta khát các người đã cho uống, mình trần đã cho mặc và bệnh hoạn các người đã đến viếng thăm...”

29. Cha Camillo thân thiện với bệnh nhân như kết hiệp mật thiết với Chúa Giêsu. Thấy cha Camillo quá yếu mệt, bác sĩ cấm ngài lui tới bệnh viện, nhưng ngài nói. “Khi tới được bệnh viện, mọi yếu đau mệt mỏi nơi tôi đều tan biến”.

Ngài đi như bay tới nhà thương. Ngài nói với đám học sinh tới tham quan: “Nếu các con có giờ rảnh. cứ đến đây để hưởng bầu khí trong lành của Thánh Thần” Rạng ngày 2-7-1614, cha Camillo lãnh của ăn đàng và bí tích xúc dầu. Ngài than thở với Chúa: “Nguyện danh Thiên Chúa rạng sáng”.

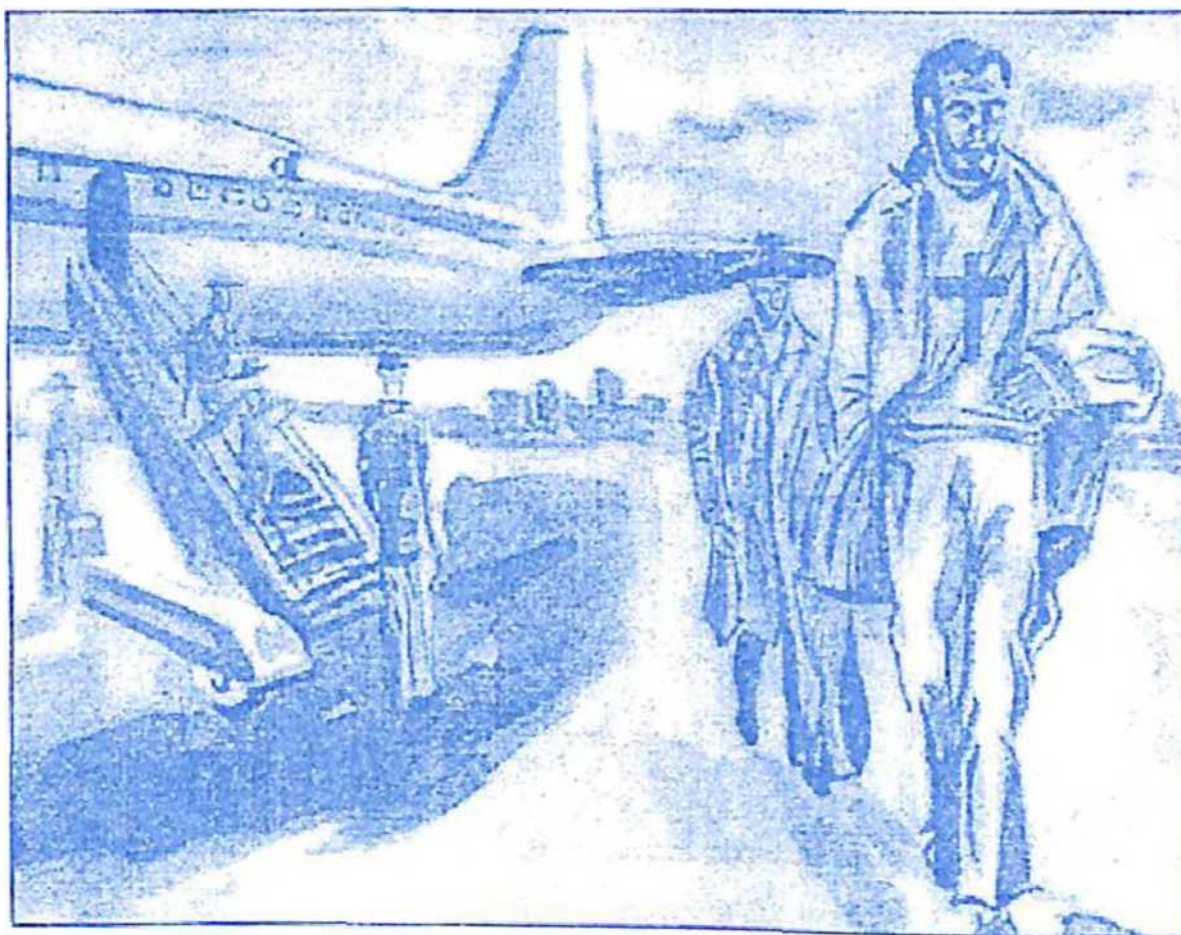
30. Khi các linh mục tu sĩ vây quanh, cha Camillo nói: “Các cha và các thầy quý mến, xin Chúa thương xót con. Xin cha tổng quyền và các thầy ở đây tha thứ những lỗi lầm của con đã phạm. Xin tha những gương mù con đã lỡ gây ra trong quá khứ. Con cam đoan rằng những điều đó xảy ra vì ngu dốt chứ không phải cố tình.

Sau hết, ở mức độ Chúa cho phép, nhân danh Chúa Ba Ngôi, và nhân danh Đức Mẹ Đồng Trinh, con xin cầu chúc cho hết mọi người có mặt cũng như vắng mặt và cho tất cả những ai sẽ gia nhập dòng sau này, được muôn vàn phúc lành!

31. Ngày 22-06-1880, Đức Giáo Hoàng Lêô VIII công bố Thánh Camillo và thánh Gioan Thiên Chúa bổn mạng của tất cả các bệnh nhân và bệnh viện trên thế giới.

Ngày 28-8-1930 Đức Giáo Hoàng Piô XI công bố thánh Camillo và thánh Gioan Thiên Chúa là “Đấng bảo trợ các nhân viên y tế”. Chúng ta cùng với Giáo Hội toàn cầu mừng kính vị thánh vào ngày 14 tháng 7 hằng năm.

32. Các tu sĩ Camellieng theo vết chân vị sáng lập dòng mình. Đi khắp mọi nơi trên toàn thế giới để phục vụ bệnh nhân.

Các con cái thánh Camillo đã hiện diện ở Việt Nam để phục vụ cho các bệnh nhân. Hiện nay, thánh Camillo sẵn lòng cứu giúp các bệnh nhân phần hồn cũng như phần xác. Vì thế, nhiều bệnh nhân cầu xin được người chữa lành.

*Nếu có điều kiện, xin Quý Vị mua sách ủng hộ
TNTT tại Ban Mục Vụ Thiếu Nhi 180 Nguyễn Đình
Chiểu, phường 6, Tp.HCM .*

Xin chân thành cảm ơn.

18 . 04 . 2018